

PERIÒDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetes.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

THEO.

Columna elegant y sólida
del modern teatro francés;
artista de bona pasta
que á lo menos val per tres.

Miró
90

CRÓNICA.

L'eterna qüestió: eterna com la primera persona de la Santíssima Trinitat; embrollada é incomprendible com lo misteri de que forma part, en virtut del qual tres personas son una sola, y una sola son tres: tal es la qüestió municipal.

Tres entitats abarcava 'l problema no fá encare quinze días: l' arcalde, la corporació municipal y 'l públich, y en representació de aquest la comissió del álbun y de la serenata.

Lo Pare y l' Esperit Sant, es á dir l' Arcalde y la Comissió, marxavan conformes y en bona inteligencia, pera combatre las pretensions del Fill, ó siga la majoría del Ajuntament.

Pero vels hi aquí que á lo millor, y quan me nos ningú s' ho esperava, lo Pare y 'l Fill s' abrassan estretament, se reconcilian, s' omplan de atencions, de caricias y de alabansas... y 'l pobre Esperit Sant se queda en l' ayre.

Sort que tenint com tè la forma de colóm, li es permés sostenirse volant.

Ara si 'm demanan que 'ls aclari aquest misteri, hauré de respóndre'ls ab tota franquesa que ja no seria misteri si pogués aclararse.

Hi ha qui suposa que tant lo Pare com lo Fill van espantarse davant de las conseqüencias de un rompiment efectiu.

No 's compren, en efecte, que 'l Fill, que al principi del conflicte gallejava y 's rebelava contra l' autoritat del Pare, fins al extrém de volerlo despossehir de tots los seus drets y prerrogativas y privarlo de tota la seva autoritat, no s' comprén, repetesch, que vuyt días després se mostrés ab ell tant complascent, tant sumís, tant dócil, tant arrepenit de aquellas tentativas d' emancipació y de independència.

¿Y tot per qué?

Perque 'l Pare, que la nit avants havia sigut obsequiat ab una gran serenata, preparada per l' Esperit Sant, vá dir:

—Fill mèu, la música de ahir vespre vá omplirme de satisfacció, no perque cregués que 'm fos dirigida so'zament á mí com á Pare, que per mí sol hi havia massa música, sino perque sempre vaig creure que tú, Fill estimat de las mèves entretelas també havias de participarne, que digne, y molt digne 't crech de que 't sonin y 't festejin. Aixís, donchs, si 't mostras satisfet, com crech, ab aquestas explicacions qu' *expontáneament* ara 't dono, tirarém un vel sobre 'l passat, lo que haja sigut haja sigut y establirém desd' ara la pau y l' armonía entre nosaltres.

Aixó sols vá bastar perque 'l Fill s' entusiasmes y arribés al punt de proclamar, plé de alegría, la inmensa é inagotable bondat del Pare.

Y 'l pobre Esperit Sant, que no s' esperava ni imaginar podía un resultat per l' istí, vá que darse ab un pam de bech obert y com veyent visions.

Lo que més gréu vá saberliva ser la falta de previsió que havia tingut en la combinació del programa de la serenata. Perque, vaja, ni la sinfonía el *Guillermo*, ni la gran pessa *Los Girondins* de Litolf, eran la música més propia de un acte semblant. A saber lo que havia de succehir, hauría combinat un *menú musical*, compost exclussivament de pessas de bal!, valsos, schotiss, polcas y americanas: de aquesta manera lo Pare y 'l Fill haurían pogut ballar, estretament agafats per la cintura.

Y l' Esperit Sant hauría pagat la música.

Un bromista deya:

—Ara sí que podrém dir ab tota la boca que l' actual Ajuntament está compost de regidors d' *ofici*.

—¿Per qué dius aixó?—varen preguntarli.

—Perque l' Arcalde y 'ls regidors han fet lo mateix que 'ls capelláns quan celebran l' *ofici*. Los acólits incensan al celebrant, lo celebrant incensa als acólits, se fán las més respectuosas cortesias, y l' *ofici* continúa.

Mentres tant, aquests días s' ha parlat molt de gatuperis.

La claveguera del Carrer Nou de la Rambla, á copia de catas, per veure si estava ben construhida, ha quedat transformada en una verdadera flauta. Los flautistas, reconeixent que podía estar millor, diuhen que sona bè y l' han donada per bona.

Sobre l' escorxador han corregut noticias alarmants. Se deya que tants caps de bestia de més feyan tantas mils pessetas de menos, y sense que ningú, fins ara, haja pogut enterarse de aquesta singular operació aritmética, s' ha dit després que no hi havia per qué extranyarse de certas anomalias. Es precis tenir en compte que la principal virtut dels sants se revela principalment per medi dels miracles. Per lo tant, lo miracle del escorxador podrá tenirse en compte 'l día que 's tracti de canonisar á l' Administració municipal de Barcelona.

També s' ha parlat de no sé quants bocoyes plens d' oli que havian passat per davant de no sé quin fiell, sense que 'ls vigilants hi intervinguessen per res.

En aquest punt, digan los murmuradors lo que vulgan, jo 'm constituheixo en defensor acérrim de la vigilancia dels burots. Tinguin en compte que 's tractava d' oli. Y si es veritat, com diu lo refrán, que «quí oli remena 'ls dits se 'n unta», haurém d' ensalsar la pulcritud extremada dels guardas dels fiellatos abstenintse de remenar l' oli, perque ningú puga dir may que se 'n han untat los dits.

Per aixó 'ls bocoyes passen de llarch y 'ls uniformes no s' tacan.

No alterém, per tan poca cosa, las alegrías que reynan avuy en la Casa Gran. Gloria á Déu en las a'turas y pau y armonía entre 'ls regidors de bona voluntat.

Barcelona no tè sino motius de satisfacció.

Quan á l' any 88, llavors de la Gran Exposició, enjegada l' aixeta dels milions, semblava que aquests no havian d' estroncarse, no faltava qui deya:

—Lo que avuy s' está derrotxant, es cosa que no ho sabrém may. Los mateixos que 'ls llensan, ja 's cuidarán de amagar la seva prodigalitat.

Y en efecte: no hem sapigut precisament quina cantitat vá invertirse en edificis que s' esquerdan, en entarugats que s' aclivellan, en xampany que ja s' ha begut, en castells de foch que ja s' han tirat, en festas regias de las quals ja ningú 's recorda. Lo compte y rahó de cada cosa de per sí ni ho sabém ni es fácil que se sápigam.

Pero 'l conjunt... ¡Oh, 'l conjunt no pot ocultarse!

S' amagará una llaga, una ferida, un os trenecat; pero un gep... ¡Vaja, un gep, es materialment impossible!

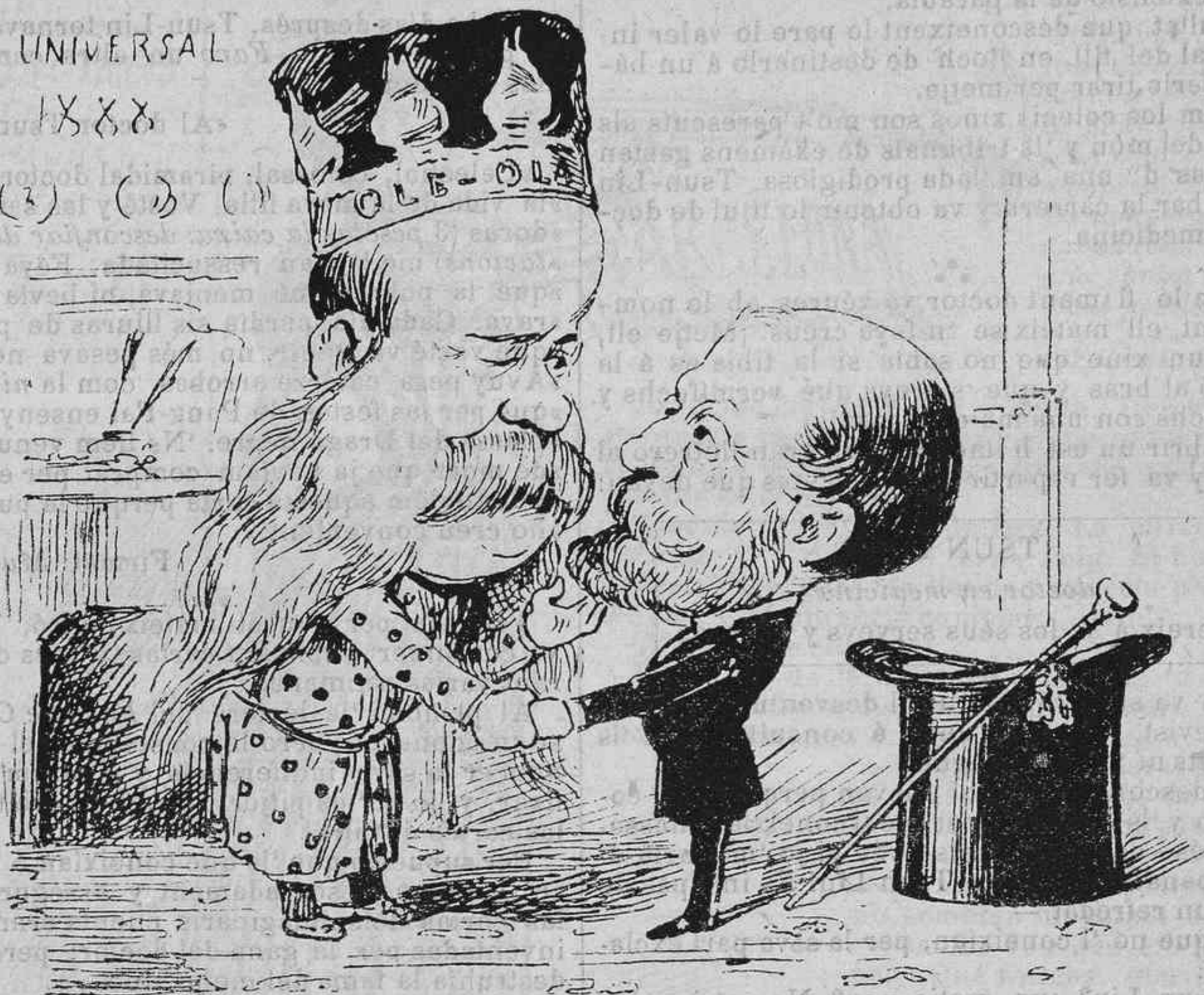

LO EX Y L' ARCALDE.

EXPOSICIO EXTRA

UNIVERSAL

1888

— Aixís m' agradas, menut. Te felicito de debó per haver fet las paus ab los mèus dignes amichs... Tú no t' amo-

Y 'l gep ha sortit, colossal, espantós, formidable com una montanya. Encare que á la Pubilla procurin ferli la roba ab aixamples, lo gep apareix sempre. No 'ns deixarán veure may la pell que 'l cobreix; pero lo qu' es lo bulto, 'l tindrem sempre á la vista. No 'ns deixarán tocarlo; pero 'l veurém, perque un gep tant inmens no 's dissimula.

Aquest gep es lo pressupost adicional que importa la friolera de 57 milions de pessetas. Aquell empréstit de 60 milions destinat á empendre obras útils de que Barcelona está tant necessitada se 'n ha anat casi tot en cubrir lo déficit que ván deixar las disbauxas del any 88, en tapar bocas de acreedors, en pagar los plats trencats de aquells xeflis colossals. Barcelona s' ha quedat sense clavegueras, sense bons empedrats, sense tenencias de arcaldia, sense escolas; pero en cambi ha adquirit una maravella que podrá arrengr'arse al costat de las que ja existían en lo mon.

Si Egipte té las tres pirámides. Barcelona té un gep que val ell sol lo que las tres pirámides d' Egipte reunidas.

Ara no més falta que 'l coloso de Olérdola, exclami:

— ¡Cinquanta set milions!... ¿Y qué son cinquanta set milions per una ciutat com Barcelona?

Aquí posaría punt á la present crónica; pero necessito fer una aclaració al aricle de la sen-

mana passada, á aquella *Historia municipal*, que sens dupte ván llegir, imàginant que 's tractava de un succés de actualitat.

Nó, senyors. Si tal se ván creure s' equivocan. La pintoresca historia 's remonta, segons bonas noticias, á uns set anys endarrera, y no vá intervenirhi cap tinent d' arcalde

Fem aquesta aclaració per evitar interpretacions equivocadas.

P. DEL O.

TSUN-LIN.

Quinto xino.

A mitjos d' aquest sigle hi havia á Can'ón un xino que tenia un fill, tan xino com ell, ó potser més.

Quan Tsun-Lin—aixís s' anomenava la criatura—sortía de casa, vestit ab la seva túnica verda guarnida de dragóns blancs, semblava talment un clown en miniatura d' aques'os que ab freqüencia se veuen en los circos equestres.

Era un nen que de tot tenia cara, menos de persona.

En *aquel entonces* á Cantón ignoravan encara que s' hagués descubert la frenología. Ni siquiera sabían que Gall y Spurzein haguessen existit.

Aixó va fer que 'l pare de Tsun-Lin equivoqués

la carrera del menut. Si un frenólech li hagués palpat la closca, de fixo li hauria aconsellat que 'l dediqués á rodar una siria. Perque 'l tal xineta era un burro, petit encara, pero al fi un burro en tota l' extensió de la paraula.

Resultat, que desconeixent lo pare lo valer intelectual del fill, en lloch de destinarlo á un bágit va ferlo tirar per metje.

Y com los colegis xinos son mo't parecuts als demés del món y 'ls tribunals de exámens gastan manegas d' una amplada prodigiosa. Tsun-Lin va acabar la carrera y va obtenir lo títul de doctor en medicina.

Quan lo flamant doctor va véures ab lo nombrament, ell mateix se 'n feya creus. ¡Metje ell, metje un xino que no sabia si la tibia es á la cama ó al bras y que 's creya que vermifuchs y febrífuchs son una mateixa cosa!

Va obrir un establiment, ab un gran lletrero al balcó, y va fer repartir unas targetas que deyan:

TSUN LIN

doctor en medicina

ofereix á V. los seus serveys y píldoras

Pero va succehir lo que 'l desventurat no havia previst. Ningú va anar á consultarlo: ni 'ls coneguts ni 'ls desconeguts.

Los desconeguts no hi anavan perque no 'l coneixían y 'ls coneguts perque 'l coneixían massa.

—¡Vés—deyan aquests—vés si jo 'm fiaria d' un papanatas com en Tsun-Lin! Es incapás de curar un refredat.—

Los que no 'l coneixían, per la seva part exclamavan:

—¿Tsun Lin? ¿un metje nou? No m' inspira confiança: quan se sábiga que haja fet alguna cura, llavors serà altra cosa.—

Lo qual que 'l pobre xino 's mossegava 'ls punys de rabia y 's retorsava la qua, al veure que á la escala del seu consultori fins s' hi feyan herbas.

Un día 'l diable—'ls xinos també gastan diable—va inspirarli una idea atrevidíssima.

—Si no m' espavilo—va dirse l' home—no tindré altre remey que menjarme las potingas que hi comprat y vendrem lo títul de doctor á cal drapayre. Es precis fé 'l cap viu.—

Los burros burros son inofensius. Tot lo més arriban á bramar y á tirar còssas. Los homes burros son molt més temibles, perque á pesar de la seva incapacitat, algunas vegadas tenen pensaments, que com á filis del seu caletro, sols poden servir pera fer mal y sembrar la consternació.

Tsun-Lin va arribarse á la administració del *Faro de Cantón*, periódich que llavors se publicava en la populosa ciutat xina, y á tant la ratlla va contractar la inserció d' un remilit.

L' endemá en la tercera plana del periódich, s' hi llegia la carta següent:

«Sr. D. Tsun-Lin.—Idolatrada doctor: Feya set anys que 'm trobava sepultat al llit, aniquilat per un mal de caixa que no 'm deixava bellugar las camas, y vosté ab dugas visitas y un parell de dotzenas de píldoras (á 3 pessetas la caixa) m' ha posat lo mateix que nou. Estich completament bo y sa y aprofito 'l primer moment que tinch pera escriureli aquesta carta en mostra de gratitut, autorisantlo pera publicarla á fi de que

»la humanitat doliente sábiga que vosté es lo més »gran dels metjes y 'l més sabi dels xinos.

Firmat: *Llan-Ut.*»

Pochs días després, Tsun-Lin tornava á la carga publicant en lo *Faro* un' altra carta encara més tremenda:

«Al doctor Tsun-Lin.

»Celestial, colossal, piramidal doctor: Li dech »la vida de la mèva filla. Vosté y las seva píldoras (3 pessetas la caixa: desconfiar de las imitacions) me l' han ressucitada. Feya mitj any que la pobreta no menjava, ni bevia ni respirava. Cada día perdía sis lliuras de pes: lo día que vosté va venir, no més pesava nou unsas. Avuy pesa catorze arrobas, com la *niña gorda* que per las festas de Pang-Fal ensenyavan á la plassa del Dragó negre. 'Ns hem venut la caixa de mort que ja haviam comprat per enterrarla y li enviém aquesta carta perque la publiqui, si ho creu convenient.

Firmat: *Mus-Sol.*»

Talladas per aquest mateix patró, Tsun-Lin va continuar publicant cartas y més cartas durant varias senmanas.

Al principi 'ls lectors del *Faro de Cantón* ni se 'n adonavan; pero la constancia del doctor va vencer la seva indiferencia y al últim s' hi van fixar, y, lo qu' es pitjor, se van creure tot lo que las cartas deyan.

Per supuesto que 'ls que coneixían á Tsun-Lin se 'n reyan descaradament y asseguravan que las cartas dels imaginari clients eran novelas inventadas per la gana del doctor; pero aixó no destruía la fama del metje xino.

Cantón es una població inmensa y no tothom sentia lo que 'ls coneguts de Tsun-Lin feyan corre. En cambi hi havia mils y mils personas que llegían, encantadas, las cartas que 'l *Faro* donava á llum.

Poch á poch, la clientela del ignorant doctor vá creixer com la espuma. La gent acudia á casa seva á professó feta y per més píldoras, de patou, que fabricava, no podia donar l' abast á la demanda.

Quan los malalts hi entravan, anavan plens d' alegría; quan ne sortían estavan casi segurs de curarse...

Lo que passava després, no se sabia. Los uns se trobavan pitjor, los altres reventavan...

Pero 'ls morts no deyan res... y Tsun-Lin no 's descuydava de publicar de tant en tant la carteta corresponent.

Aixís vá fer una fortuna inmensa.

Tsun Lin vá tenir una pila de fills. Tots ells son metjes y burros, com son pare.

Desacreditat ja á Cantón lo sistema de las cartas, los fills de Tsun-Lin ván tenir d' emigrar.

No sé si serà cert, pero m' han dit que avuy viuhem tots á Espanya, seguint lo mateix procediment que 'l seu pare, publicant cartas en los diaris, inventant curas estupendas y enganyant als espanyols com á xinos.

A. MARCH.

COMEDIA

PREGO.

A RÍO REVUELTO

TODU ES FARSA

ESTE MUNDO

LA RAMBLA DE LAS FLORS.

MONÓLECH.

(Dia: un diumen je al demati. Hora: las deu Passa molta gent: senyoras, senyoretas, homes, gomosos, criadas. La temperatura es agradable. Corra una brisa sumament poética)

ESCENA ÚNICA.

Jo. - Que diguin lo que vulguin. Deixeuvos de Parques y passeigs de Gracias: no hi ha res com la Rambla de las Flors, per donarhi quatre toms y gosar de bonas vistas.

¡Quántas flors, mare de Dèu! La mirada s'hi encanta y 'l nes s'hi torna boig. Si no fossen aquests parayguas tan llejós y aquests plumercs tenvits, l'efecte sería complert... ¡Ah!...

(Moment de silenci.)

Pero... ¿y de la concurrencia, qué 'n dirém? Las flors de las taulas son bonicas; pero las que caminan per terra encare las aventatjan.

¡Quín aixém de caras guapas! Aixó sí que son flors de carn y ossos... ¡Ay, quí fos papallona! (Pausa llarga.)

Tres ves si aquestas tres noyas no semblan un pomet de poncellas. De fixo que son germanas. Qué frescas, qué graciosas, qué senceretes! Se coneix que encare cap insecte las ha picadas...

Ara 'n passa una que va ab la sèva mamá. Y no es malota la bona senyora M' hi jugo 'l cap que no arriba á tenir trentasís anys. Es un clvell roig, en to'a la sèva forsa. Pero la filla... ¡oh!... Aixó sí qu' es deliciós: blanca, rodoneta, delicada... diguémlí la gardenia. Tè totas las qualitats d' aquesta flor... De bona gana me la posaría al trau.

(Passa una criada, atravessant la Rambla y donant cops de cistell á tothom.)

¡Alsa! ¡quín temporal! Mereixería que... pero á pesar de ser criada, es guapota. Una flor del camp: una rosella. Senzilla, pocas galas; pero rojeta y atractiva. No hi va mal, en un ram de flors primorosas, un detall campestre tan aixerit com aquesta minyoneta...

¡Ho'a! Tambè m' agradan aquestas dugas nenas. Sembla que se 'n dongan vergonya de que se las mirin. ¡Cóm baixan los ulls!... Vaja, las violetas: modestia y perfum virginel

¡Alsa! Allá veig la Lola... sempre guapa, sempre brillant y sempre... ¡Qué n' ha fet de de gracias aquesta dona! Ja se li coneix una mica. Es una rosa imperial, espléndida y saturada de essencias; pero ja comensa á pansirse... ó al menos ja li han caygut algunas fullas...

Y aquesta... ¿quí deu ser? Vet' aquí una se-

¡Barcelonins! ¡Qualsevol y qualsevulga que 'ns fassi veure nets y posats en clar los comptes de la grrran Exposició, se li donará un diploma de Ciutadà digne y un certificat de Moralitat acerrissolada...!

UN MATRIMONI FELÍS.

SONET.

Per capritxo, ó perque los convingué,
un cego y una muda 's van casá,
y tots dos ho van ben endaviná,
puig que viuhén felissos, prou que ho sé.

Lo marit tè la sort que sa mullé,
per forsa tot lo día ha de callá,
y aquésta, que ell no pot pas vigi'á
com ella fá y desfá 'l que li convé.

Lo cego ab la mudeta al cel está,
la muda ab lo ceguet la gloria tè,
y si l' un viu felís l' altra també.

En vista de lo qual fins vull pensá,
que marit y muller, per viure bé,
per l' istil d' aquests dos tenen de sé.

A. ROSSELL:

nyora que t'è un no s'è qué que no 'm fa felís. Es verdaferament soberbia, ben formada, vesteix ab elegancia... pero aquest encarcament, aquesta falta de perfúm... No acaba d'agradarme: se 'm figura una dalía: correcta, altiva... pero sense olor. Una flor feta ab motllo y compás.

Ben al revés d' aquest' altra que li va al darrera. Pot compararse ab un brot de xeringilla. Pálida, esbelta y destilant candor y gracia per tots quatre costats. M' agrada de veras: si 's vol gués deixar donar una ensumada... ¡Ha de fer un' olor d' essencia, d' aquestas caras que venen de París!...

¡Oh! Si 'm descuydo 'm passa per alt. ¡Quín llirí! ¡quín cosset més fi y ben tallat t'è aquesta senyoreta! 'S vincla lo mateix que un jonch. Ara sí que sería ocasió de cantar alló de: *Gentil como la palmera .. que libre crece allá en...*

¡Bo! ¿qui m' estira? ¡Brrrf! ¡La mèva sogra!

¡Adiós poesia! ¡adiós fantasias floridas!...

Se veu que entre las flors. també de tant en tant s' hi troba algún escardot...

MATÍAS BONAFÉ.

Á UN AMICH.

No creguis que m' ha extranyat la carta que avuy m' envias, explicant lo que ha passat ¡Res d' aixó! feya molts días que 'm pensava la vritat.

Mes tement que feriria tal volta ton optimisme, francament, no t' advertia del t'èu amich la falsia ni de ta mullé 'l cinisme.

Ab l' amiatat y l' amor, amich mèu, s' hi ha de jugar ab l' escepticisme al cor. ¡Desgraciat qui sol obrar com un nin, plé de candor!

Lo que 't passa... es mal antich.

¡Un amich que t' ha venut y ab l' astucia se 'n ha endut sota la capa de amich, de ta muller, la virtut!

Es natural qu' aixís fos, puig sent tú bastant xacrós y ella jova... es explicable que l' altre, molt més hermós... ¡resultés més adorable!

La cosa, es donchs, natural, y encare sent immoral, consólat ab ta deshonra, ¡perque noy, aixó del honra es bastant convencional!

¡Hi ha qui 'n t'è y no l' aprecia, qui tenintne la lloteja, qui per tenirne porfia, y qui d' honrat alardeja embrutantla cada día!

L' honra al món, nó sé lo qu' es, es una paraula vaga qual sentit may hi comprés y d' ella no 'n sé res mes que tot just la veig, s' amaga.

Deixau donchs tot olvidat, no fassis cap disbarat, fingeixlos sempre confiansa, puig després de ta venjansa, no serías més honrat.

Ja 'm penso, que 't será dur resignarte, sí, ¡ja ho sé! mes fesho aixís y 't daré un consell, lo més segur per curar á ta mullé...

Lo traydor, m' has explicat que dintre ta casa 's fica per un forat amagat, que la casa del costat, ab la t'èva comunica.

Y al moment que tú te 'n vas entra dins p'èl forat ell, y ab ella .. riu que riurás... ¡Donchs tapa 'l forat aquell y 's queda ab un pam de nas!

M. RIUSEC.

¡BUSCANT PIS!

(A món millor amich y celebrat escriptor Santiago Boy y Verdalet.)

I

— Sí, home, sí!

— ¿Aquí ahont diu *Enfermedades del pecho*?

— Nó, bunyol; més avall.

— *Enfermedades del...*

— ¡Qué tantas *enfermedades*! Aquí, home, aquí.

— ¡Ah, sí! Tens rahó, Benigna, tens rahó. ¡Qué n' ets de maca! May podré olvidar...

— ¡Vaja, estigas quiet! A tú l' escriure te fa perdre 'l llegir.

— ¡Si hi tinch tanta afició á escriure!...

— Vaja, prou broma y llegeix.

— ¡Ah, sí! «Se alquila un cuarto piso por módico precio..»

— Tú ¿qué vol dir *módico*?

— Qu' es fet á la moda.

— ¡Ah!

— «*Por módico precio: tiene sol, gas, y vistas al detrás*»

— ¡Vistas al detrás!

— Sí, dona, ¡de tot t' admiras! Aixó es com las personas. ¿No has sentit dir *devegadas* que algú t'è la vista al clatell?

— Sí, y als dits. Las vehinas sempre deyan al mèu home que la tenia al clatell, y que 'l mèu cosí la tenia als dits.

— ¡Sí qu' es raro!

— Segueix llegint

— «*Tiene lavadero y agua, y en el primero darán razón.*»

— ¿En lo safreig?

— ¡No, dona, en lo primer pis! Vaja, donchs, vaig á véure'l, y si m' agrada...

— T'è, pren una pesseta per si has de deixar paga y senyal.

— ¡Ab tot atinas! Adèu rateta; sigas Benigna de noms y de fets; fesme una festeta per despido.

— ¡Ves, poch senderi! A cent anys...

— Coteta verda.

II

— Deu lo quart; ¿es á casa 'l senyor Ráfols?

— ¿A casa de vosté?

— No, senyor; si es aquí.

— Servir'lo.

— ¿Qu' es vosté que dona la rahó d' aquest pis?

— La rahó 's dona als ximplés.

— ¡Y ara!!

JARDINERAS-PACATILLAS

(CROQUIS DEL NATURAL. PRES LO DIUMENJE PASSAT.)

—¡Vajin pujant, vajin pujant! ¡Encara n' hi caben alguns més ...!

—¡No s' admirí, home, no s' admirí! Entri, se-
gui, y digui quin vent lo porta.—He llegit lo anunci del diari, he vist lo pis, y
venía á parlar ab vosté per veure si l' abaixaría.—¿Que 's pensa qu' es feta ab corriolas aquesta
casa per ferla pujar y baixar?—¡Si no es aixó! Já m' ho diu sempre la Be-
nigna que may apunto dret á la cosa. Volía dir si
rebaixaría 'l lloguer.—¡Qu' es cas d' aixó! Son 18 pessetas y 5 rals
de gas. Pero ans de fer preu, es precis que m'
enteri de qui son vostés.

—¡Ah, en quant á bona gent y honrats!...

—¿Que no t'avia?

—No, senyor.

—Ja m' ho he pensat. Respecte á ser honrats,
tant se me 'n dona. Lo esencial per mí es saber
quants son de familia. ¿Vosté es casat?

—Fa poch.

—¡Ah, ja m' agrada! ¿Sab per qué? Perque no
tindrà criaturas. ¡A la seva edat...!

—¡Ne tinch set!

—¡¡¡Set!!! ¿que usa 'l sistema d' incubadoras?

—No li sabría dir.

—¿Y donchs?

—¡Son fruyt de tres matrimonis! ¡Aquest es lo
quart.

—Bé, home, bè, ¿y 'ls noys?

—Bons, gracias.

—¡No, home! vull dir de quina edat son.

—Ay, ay, de la edat moderna. Tenen de dotze
á quinze anys.

—¡¡Ab cinch anys set!!

—Sí, fill, sí. ¡Tres bassonadas y mitja!

—¿Y son robustos?

—Ja ho crech, ¿per qué ho pregunta?

—Perque un llogater, per reforzar los seus
fills, en menos d' un mes se van menjar un embá.

—¡Un embá!

—Sí, home, sí; ¿que no sab que la cal's es un
bon reconstituyent?—¿Y la seva dona?—¡Guapa y fresca! Sembla una bola de mante-
ga de Lió. Aquesta no se li menjará res. ¡Pésa 10
arrobas!

—¡¡Deu arrobas!! Malo, malo.

—¿Per qué? ¿Que li sab greu qu' estiga tan ma-
cissa? ¡No l' ha pas de mantener vosté!—¿Pero no veu que ab aquest pes, á cada pas
aixafará una rejola del pis?

—¿Y donchs, que vol que voli?

—No, pero si estés baldada fora una gran cosa.

—¿Qu' es boig?

—¡¡Son los millors inquilinos!!

—Gracias á Deu no 'n corren gayres.

—¡D' aixó plora la criatura!

—Ay ay, ¿vosté t' una criatura que plora per
aixó?

—Es un dir. ¿Que t' sogra?

—Sí, senyor. ¿Per qué ho pregunta? Ella sem-
pre 's fa pesar per veure si s' aprima. Cregui qu'
es molt més pesada que la dona. ¿Era per aixó
que ho preguntava?—No; era perque si no n' hagués tingut li hau-
ría posat la mèva á la seva disposició.

—¡Gracias!

—¿No tenen pas costum de armar algún ball
vostés á casa?—Devegadas los dissaptes per distreure á las
noyas...—¡Ca! aixó si que no ho consento. A las de ca-
sa ja 'ls ho dich. Res de ball; á ballá al llit. Des-
prés se podría enfonzá un sostre...

—¿Qu' es feta de turró d' admetlla aquesta casa?

—¡¡Es feta de desvergonyits!!

—¡Lo desvergonyit será vosté!

—¡Surti de casa!

—¡Me 'n vaig per no desferli la cara! Quan l'
he vist m' ha fet lo mateix efecte que 'l recibo de
la contribució! Guardis lo pis, la sogra...

—¡Arri allá!

—A may veure.

III

No dupto, amich Boy, que haurá pogut compen-
dre que 'l desitj d' embrutar aquestas quartillas,
ha sigut tan sols per correspondre com se deu al
obsequi de dedicarme vosté lo *Bola va!* que pu-
blicá L' ESQUELLA DE LA TORRATXA lo dia 24 de
maig. Lo seu treball val molt; lo meu es deficient
en grau superlatiu; ho confesso de bon cor. La
falta de mérit d' aquest, pot suplirla lo carinyo que
per vosté sent son amich

q. b. s. m.

ARTUR CARRERAS.

AGRE-DOLS.

(FRAGMENTS.)

I.

¿Com escriurá pensaments
lo pobre autor desgraciat
que ab prou feynas temps li queda
per pensar lo que escriurá?

¡Pobre pensa la del pobre
que ideas ha de engendrar
vivint sempre preocupada
en que ha de menjar demá!

II.

Esclau de un poder malvat
era antes lo poble brau,
ara es (puig que ha cambiat)
dominant la llibertat
de la llibertat esclau.

III.

Delirava plorant ab amargura,
y mos companys, que 'ls plors de lluny sentían,
—Qué felis—exclamavan—oh ventura,
cóm riu—tots repetían.

IV.

Algun temps lo salvatjisme
despótich, bárbre y pervers,
als esclaus negava l' aygua
y 'ls feya morir de set.

Avuy la ciencia, erigida
reyna del mon y senyora,
la gloria á moltíssims nega
y 'ls mata la set de gloria.

V.

Si Dèu volía que 'l pare Adám
de aquella poma no tingués fam
per fer felissa á la rassa humana,
en comptes d' Eva, que ángel semblava,
¿per qué á tú, Agneta, no t' hi posava
que sols veyente se pert la gana?

JOSEPH ALADERN.

PRINCIPAL.

Avants de que *España* se 'n vaja á París, ahont
sembla que ja 'l Sr. Palencia li ha buscat casa,
continúa representantse al *Principal* ab més
concurrència que may.

La cosa s' explica fàcilment, tenint en compte
que 'l viatge s' efectúa ab gran rebaixa de preus.

LÍRICH.

Alceste fa esforços pera tornar á alsarse; pero
'm sembla que li costará. ¡Desgraciat quí ha cay-
gut una vegada y á conseqüència de la cayguda
s' ha vist obligat á fer uns quants días de llit!
Després coixeja.

Durant la malaltia de *Alceste* s' ha tornat á po-
sar *Orfeo*, ab escassa animació y poca concurrèn-
cia. Sembla que 'l públich endavini las cosas que
han de succehir.

Van encatarinarse 'ls filarmónichs ab que aquest
any *Orfeo* no havia de anar tant bè com l' any
passat, y en efecte... ¡ni 'ls mils!

La temporada del *Lirich* se presenta baix los
pitjors auspicijs. Mal va quí als primers passos ja
s' entrabanca.

TÍVOLI.

Ja estarán enterats de la qüestió: se posava la
sarsueleta *Las doce y media... sereno*, quan l'
empresa del Teatro de Catalunya, que tè la pri-
vativa de aquesta obra, va lograr ferla retirar del
escenari del Tívoli.

De manera qu' en lloch de l' aplaudida obreta,
ara s' está representant una *verdadera sarsuela*
titulada: *Conflicto entre dos empresas ó El sereno*
y el vigilante.

Sembla que la empresa del Eldorado reclama
una indemnisió de la del Tívoli, si bè aquesta
podrá dir:

—¿Encare vols major indemnisió que l' anun-
ci que t' hi fet y 'l desitj que hi deixat de veure
l' obra?

**

Lo día de Corpus la societat coral de Euterpe
va donar son según concert. Totas las pessas si-
gueren molt aplaudidas, especialment lo preciós
coro ab acompanyament de orquesta titulat *Læ-
nit*, degut al mestre Goula.

La societat d' Euterpe, reforsada de veus, ha
millorat moltíssim en la interpretació de la mú-
sica. Avuy frasseja y matisa de una manera de-
liciosa. Siga l' enhorabona, y consti que tant la
mereixen aquells laboriosos y entusiastas co-
ristas, com son digne director lo mestre Goula
fill, á qui 's deu principalment la regeneració de
aquella societat, que ab tan noble empenyo con-
serva las tradicions del immortal Clavé.

NOVEDATS.

Hem de limitarnos á consignar que ha inaugu-
rat sas funcions la companyia Mario, posant
obras ja conegudas.

Lo primer estreno de la temporada, consistent
en la comedia d' Enrich Gaspar: *Las personas*
decentes, estava anunciat per ahir dijous. La
senmana entrant ne parlarém ab la deguda ex-
tensió.

En las primeras representacions un públich
numeros ha omplert l' ample teatro de Novedats.
Formavan part de la concurrència moltas senyo-
ras, y qui diu moltas senyoras diu molts sombre-
rassos de aquells que tapan l' escenari completa-
ment. Si al menos las que 'ls portan estessen
sentadas de cara á las víctimas de la obstrucció,
sempre sería més distret. Ja que no vejessim als
comediants, podríam distreure'ns contemplant la
bona cara de las nenas.

CATALUNYA.

La sarsuela *Los triunviros* va neixer y morir
la mateixa nit, sense rebre las ayguas de la gra-
cia, per lo qual ha sigut condemnada als llims,
ahont quedarà olvidada per tota una eternitat.

**

La gran festassa de aquest teatro tingué efecte
dillúns, ab motiu del benefici de la Martínez.

Lo teatro á curull y 'l kiosko del despaig tancat
hermèticament: la concurrència desbordantse
por lo flamenco, ab cada andalús del Clot que
cantava 'l misteri.

La beneficiada sigué objecte de una continua
ovació, sols comparable á la que reben las grans
figuras de la escena. Vaja, que Barcelona va tor-
nantse una sucursal de Triana. Ja sabém dir alló
de ¡*Olé ya!*... y ¡*Viva tu mare!*... Cá, si 'l día me-

LA NOSTRA GENT. (Dibuixos de Mariano Foix.)

—Quedém, donchs...
—Sí, senyor; còmprim Cubas: per ara Cubas y res més. A mí m'agrada un paper que puji sempre... ¿Comprén la idea?

—Miratela aquella. ¡Cóm se coneix que ha trobat un tio que la manté! ¡Quin rumbo gasta! ¡Y pensar que s'ha guanyat la vida fregant rajolas, com jo mateixa...!

—¡Caramba! Apretém lo pas. Me sabría greu perdre la missa de dotze. ¡La diu ab tanta gracia aquell capellá que mira malament!

—No sigui tonta. ¡Si vosté volgués...!
—Ja li he dit que pert lo temps inútilment. Ara com ara estich compromesa. Si vol donar una passada d'aquí un parell de senmanas... Devegadas... ¡quí sab!

nos pensat tirém la barretina al foch, per posar-nos calanyés!

La Srta. Martínez va llansarse y de aplausos y demostracions d'entussiasme no 'n vulgan més: flors, coloms, regalos, cridades á la escena y hasta tiro de coloms. Lo Sr. Palmada tingué la ocurrencia de posarse una de aquestas bestiolas al cap, y un aficionat á fer *blanco*, va tirarli ab tota la forsa un ram al front, que ab una mica més me l'estaburneix. Ja veuen fins ahont arriba l'entussiasme.

La novetat del benefici consistia en l'estreno de la comedieta de Miquel Echeagaray, *Manzanilla y dinamita*. L'obra es graciosa, está escrita ab garbo y té una acció basada en un marit aficionat á divertir-se, que ab la excusa de conspirar se dedica á fer broma fora de son domicili. Los de casa s'eva 'l creuen molt preocupat ab la dinamita, pero per ell no hi ha altra dinamita que la manzanilla. La producció agradá bastant.

CALVO Y VICO.

Després de *Los diamantes de la corona*, *La tempestad*: després de *La tempestad*, *El juramento*.

Y á continuació, las portas tancadas, sense que haja pogut arribar l'empresa als estrenos que 'ns ofería.

La sarsuela seria y de bon género atravessa un período difícil. En vá s'esforsan las empresas y las companyias: lo públich té 'l cap á tres quarts de quinze y 'l mal gust y la xulaperia se sobreposan als bons intents dels que tenen miras més artísticas.

L'art se 'n vá al cementiri ab acompanyament de *jipios* y de *pataitas*.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

L'aconteixement de aquests días ha sigut la representació de L' *Africana*, presentada ab bastant acert, sempre en relació al preu económic del espectacle, y cantada més que discretament per part de alguns artistas.

Devém mencionar en primer lloch la part de *Selika*, confiada á la Srta. Muñoz, la qual sabé interpretar-la ab gran expressió y notable sentiment.

En la de *Nelusko* 's lluhí, com sempre, 'l senyor Carbonell, vejentse obligat á repetir la cansó del acte tercer.

També estigueren bè en sos respectius papers la senyora Carezzi y 'l Sr. Faff.

Lo públich sortí content del espectacle.

CIRCO-EQUESTRE.

Aquí sí que pot dirse que tocan á debutar.

Lo clown Foottit es de lo més notable qu'hem vist dintre del género. Té molt garbo, notable expressió, y quan se posa á saltar rivalisa ab las llagostas. Fá riure molt al públich ab las sèvas bonas sortidas.

Lo jockey Felix es molt notable y las germanas Chiarini mereixen de veras, ab sos arriscats exercicis, lo títul de *las fillas del ayre* ab que se las designa.

Lo Sr. Alegria té encare alguns altres artistas en porta, ab lo qual no hi ha que dir si cada vespre estaré animat lo *Circo equestre*.

N. N. N.

MA VILA.

Ja surt lo sol: ja 'ls aucells ab los seus cantichs més bells saludan lo naixent día, saltant afalagadors per entremitj de mil flors, espargint dolsa alegría.

Ja la brisa joganera s'ha despertat placentera, y s'escampa refrescant tant lo plá com la montanya, esbrinantho tot ab manya per passá 'l temps murmurant.

Ja ressona per la vall lo ki-kirikich del gall que per molts es contestat, donant així 'l crit d'alerta de que 'l día ja desperta y regna la claretat.

Ja lo só de la campana se deix sentir, que demana á la gent que matinera s'aixeca: mil pagesetas ab sas blancas caputxetas van cap á missa primera.

Ja en la plassa de la vila de jovent n'hi ha una pila qu'esperan las fadrinetas que de missa han de surtí, per seguir las lo camí tot tiránloshi amoretas.

Ja lo tamborino y gralla anuncia á la jovenalla fent pe'l poble cent passadas ab baylets, que van saltant, que prompte comensarán en la plassa las balladas.

Ja á la llum de grans teyers jovencels saltan lleugers al compás de la sardana que la gralla deix sentí, en tant qu'espera 'l fadrí lo sí de nena galana.

Ja enamorada parella s'han donat á cau d'orella una cita en lo torrent, y, cada hú per són cantó está esperant ocasió de fugí sens darne esment.

Ja solets dintre del bosch en lo lloch més fondo y fosch, procurant no fer remó, juran pe'l cel los amants serne á son amor constants... y lo vent s'endú un petó.

Ja cansat tothom de ball y pensant qu'es de treball lo jorn que acostantse va, tant fadrinet com donzella content ell y joyosa ella á retiro se 'n van ja.

Ja la vila dorm tranquila y res se sent per la vila: tota l'alegría ha mort. Sols de la festa passada, la parella enamorada es qui 'n guardaré recort.

LLUÍS MILLÀ.

ACUSACIÓ Y DEFENSA.

—¿Diu que tú fumas?— ¡Oy nó!
—En l'epet m' ho ha dit.— ¡Es clar!
¡Com que 'm demana tabaco
y jo may no n' hi vull dar!...

Las professóns de Corpus, han donat lloch com cada any, á molts actes de devoció.

Es lo que deya un jove:

—Quan passejo 'l curs y veig aquellas rengleras interminables de angelets sense alas, lluhint la seva hermosura y 'ls seus encants, ¡ay! tot m' hi fonch y sento despertarse en mí 'ls sentiments més espirituals, manifestantse'm en forma de pessigollas que se 'm passejan per tot lo cos.

Corpus vol dir cos.

Diguessen Corpus bonus

O més clar: ¡Cuerpo bueno!

Pero la professó de Barcelona, á lo menos per lo que toca al present any, no té res que veure ab la que va celebrarse á Madrid.

Perque se 'n formin una idea, no 'ls diré sino una cosa.

Aixís com aquí van anarhi 'ls caballs de las trampas, á Madrid hi anavan... ¿que dirían?

¡Los agutzils dels toros!

Ja ho veuen: cada hú ensenya lo que tè.

Lo Brusí, ocupantse, com es natural, de las qüestions del nostre municipi, termina la seva filípica al arcalde, als regidors y á la comissió de la serenata, ab lo párrafo següent:

«A nosotros esas escenas de Bajo Imperio nos recuerdan un cuento andaluz muy viejo y muy conocido. Un guapo se acercó á un grupo, y al llegar á cierta distancia gritó en tono interroga-

tivo: «¿Hay aquí un guapo para otro guapo?» Uno de los del grupo marchó en su dirección, y en vez de embestirle con *zaña* le recibió con la sonrisa en los labios, se colocó amistosamente á su lado, y volviéndose airado á los del grupo, gritó con el mismo tono que la otra vez: «¿Hay aquí dos guapos para otros dos?» Ahora los dos guapos, tal vez tres, si se les unen los de la comisión, van á emprender una campaña de moralidad administrativa contra...—probablemente contra las estatuas de *Pedro de Aragón* y de *Fivaller*, únicos que van á resultar las únicas culpables en esa tragi-comedia.»

Ja ho veuen; en aquesta qüestió no ha estat bè ningú sino 'l Brusí.

No perque primer ataqués al arcalde y després al Ajuntament, sino per la gracia y la sandunga que revelan las curtas ratllas que acabém de transcriure.

Fixinse sino en la paraula *zaña*, escrita ab *z* perque resulti més flamenca.

No perdin de vista l' interrogació dels dos guapos: *Hay aquí*, en lloch de *Hay ahí*.

Passém de llarch lo galimatias únics que van á resultar las únics, perque, si no recordo mal, l' endemá va rectificarlo; pero sempre quedan dos estatuas, la de *Pedro de Aragón* y la de *Fivaller*, que 's referirán sens dupte á los dos que flanquejan la entrada de la Casa gran.

Ahont, com sab tothom, no hi figura cap *don Pedro*. ni allá, ni en lloch més de Barcelona.

Lo Brusí ha pres á D. Jaime 'l Conquistador per D. Pere.

Després de consignarho en acta, passém á un altre assumpto.

L' Ajuntament conta ab un déficit de 57 milions de pessetas.

De aquells polvos surten aquets bultos.

O més clar.

De las Exposicions universals surten las *Exposicions permanents*.

TÉ RAHÓ.

—¡Tant aviat plou com fa sol!
Y encara alguns trapassés
'ns tatxan de capritxosas...
¡Vés si 'l cel no ho es molt més!

Los mal-fardats.

Las víctimas del carinyo y religiositat dels pares.

Y Barcelona avuy está *exposada* á anars'en al hospici en cotxe

Molts son los que 's trenca'n lo cap buscant la causa de que 'ls regidors y l' arcalde s' hajan avingut. Jo 'm permetré indicar-la.

Barcelona es una paella qual mánech arriba fins á Madrid. Avuy per avuy, D. Práxedes tè la paella pèl mánech.

Y succehia que l' oli de la paella bullia y espeternegava y la massa sumergida dintre l' oli no volia pendre.

D. Práxedes va saccejar la paella, sense que ningú se 'n adonés, y va surtir lo bunyol.

S' ha publicat un llibre titulat *La missa del alba*.

Lo títul del llibre, naturalment, no té res de particular. Pero sota del títul hi ha alguna cosa més. Hi ha un sub-títul que diu:

CON UNA CARTA PRÓLOGO

á

D. ANTONIO SÁNCHEZ PÉREZ.

La á ben petita: CON UNA CARTA PRÓLOGO, en tipos bastant grossos; lo nom de D. ANTONIO SANCHEZ PEREZ, de gran tamanyo.

La persona que compri 'l llibre, esperant quan menos llegir unas quantas planas de prosa castissa del distingit escriptor Sr. Sánchez Pérez, se 'n endurá un xasco.

La *carta-prólech* no es de Sánchez Pérez, sino qu' está dirigida á Sánchez Pérez.

Es un cástich que certs homes qu' están sempre á la que salta, quan vulgan fe' *habilitats* no fassan més que *bobadas*.

Encare hi ha patria.

En primer lloch sápigam qua una senyoreta de Algeciras, entussiasta del toreig y dels toreros ben plantats, va fugir ab en Mazzantini.

Res... Voldría la pobreta que la passés de muleta.

No es aixó precisament lo que pinta 'l caràcter de nostres temps.

Sino que tot un D. Enrique Cabrera, actual marqués de la Rosa y fill de l' actual marquesa de Ontiveros de Córdoba, haja sentat plassa de picador en la quadrilla del Boto.

En las *Astas del toro*, hi ha un personatge que diu:

— «El toro es un animal muy noble.»

Pero en lo successiu podrém dir: que per noble 'l picador.

Sobre tot,

quan rodoli per l' arena á impuls de un toro dels braus, y 'l retirin de la plassa ab lo cos cubert de *blaus*.

PROFESSÓ DE CORPUS.

Cantar poch, molta tranquilitat y bons aliments.

—¡Gracias á Dèu qu' hem plegat! ¡Un quart d' onzel M' hi jugo qualsevol cosa que trobaré 'l sopar fret...

L'apotecari Sr. Casassa, en una de las sessions del ajuntament, va sostenir ab la major formalitat que la contribució de consums «es la més justa y equitativa.»

Y ara que digan que 'ls regidors son interessats. Aquí tenen al apotecari Sr. Casassa. ¿Quina seria la primera conseqüència de la supressió dels consums? Un major gasto de aliments. Y per consegüent, un major benefici per las farmacias. Las indigestions s' haurían de resoldre per medi de purgants.

Donchs lo Sr. Casassa, regidor, va contra 'l senyor Casasa, apotecari
¡Oh abnegació!... ¡Oh sublime desinterés!...
¡Oh colossal Sr. Casassa!

Un dels objectes que més cridavan l' atenció 'l dia de Corpus, eran los domassos de la Llotja. Es á dir, domassos no ho eran; ho havían sigut. Un castellá ho deya:
—Antes serían damascos. Pero ya han perdido el dam. Ahora son ascos.

Va corre aquests días la noticia de que un actor de la companyia de la Tubau, cansat dels enganys del mon, tractava de ferse monjo de Montserrat.

Es á dir, tenia l' intenció de mudar de companyia y de repertori.

La noticia ha resultat una broma.

Y es llástima, porque ara que 'ls Monjos están

de moda potser algún autor catalá hauría pres peu del fet per aumentar lo repertori de las obras més ó menos monásticas, escribint una producció titulada: *Cómich y monjo*.

A París s' acaba de revendre 'l quadro de Meissonnier, titulat: 1814.

L' autor, poch després de pintar-lo, va cedirlo en 75,000 franchs.

Avuy se n' han donat 850,000: es á dir, una fortuna.

Es lo préu més gros que ha obtingut may una obra de pintura.

Lo quadro es de reduhidas dimensions. De tal manera que al préu que se 'n ha donat últimament, la tela resulta pagada á 231 franchs lo centímetro quadrat.

Una idea.

Si Meissonnier, además de pintor, sigués tenor y torero, y com á torero y com á tenor valgués lo mateix que com á pintor, tots los diners d' Europa farían cap á la seva butxaca.

A un senyor després de llegir en lo periódich que 'l vapor espanyol *Manuela* havia naufragat davant del cabo Roca, li diu la seva senyora:

—¿Y 'l cabo Roca que va fer?

—¿Qué volías que fes?

—Home, tirarse á l' aygua per salvar á la Ma-

nuela. ¡Vaya uns cabos més poch galáns ab las senyoras!

A Sant Gervasi 'n passen de bonas.

L'arcalde, Sr. Tafanell, se veyá increpat pèl Sr. Nello, regidor de la minoría, apoyat ostensiblement pèl públich que omplía 'l saló de sessions, y en lo moment en que 'l Sr. Nello exclamava:

—«¡Ay de vosotros el día en que el pueblo os juzgue!»

Lo Sr. Tafanell va respondre.»

—«El pueblo es nadie.»

Verdaderament, lo poble es res, quan tot es la vara. Pero varas més gruixudas y fortas que la seva s'han romput.

¿Ho tè entés, Sr. Tafanell?

Sembla que 'l Centre catalá prepara un obsequi al poeta artista Apeles Mestres, que tan hermosas produccions ha donat á la estampa en aquests últims temps.

Aquí podríam dir alló tant vulgar:—Qui honra á un home eminent s'honra á sí mateix.

Y Apeles Mestres, que ha sapigut conquistarse un lloch tan elevat en lo camp de las lletras y de las arts catalanas, mereix las distincions que 'l Centre catalá projecta dedicarli.

En los presupostos municipals del any actual hi va compresa la venta de 800 plomas d'aygua de Moncada.

Algúns s'han admirat de que l'Ajuntament puga tenir plomas d'aygua.

—Y bien—deya un municipal—si esas plumas no son de aygua, serán de los muchos pollastres que con arroz se han menceat en aquellos dichos pozos.

Estadística salada:

La producció anual de la sal en lo mon enter, se calcula en 7.300.000 toneladas. Europa sola 'n produheix 5.280.000 toneladas, de las quals 2.235.000 corresponen á Inglaterra. Fransa 'n produheix 670.000 toneladas.

Respecte al consúm per habitant está calculat de la següent manera:

América, 22 kilos; Inglaterra, 20; Fransa, 15; Italia, 10; Russia, 9; Austria, 8; Alemania, 7; Espanya, no més que 6.

Poca es la sal que gastém los espanyols; pero per lo mateix que 'n gastém poca, som los que 'n tením més.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ca-mi-sa.
2. ID. 2.ª—Re-us.
3. ANAGRAMA.—Solar-Rosal.
4. MUDANSA.—Solta-Volta-Molta.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Viajeros de Ultramar.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Benicarló.
7. GEROGLÍFICH.—Val més trassa que forsa.

XARADAS.

I.

Prima un tipo la Pilar
d'aquells que fan perdre l'esma;
aprop d'ella, á la quaresma,
per forsa s'ha de pecar.

(Continúa á la página 384.)

HISTORIA NATURAL. (Dibuixos de Ll. Labarta.)

POLLAS.

(CONTINUACIÓ.)

POLLASTRE.

—Si 'l papá no procura fer diners per adquirir lo títul, me sembla que tardarém á passarnos de casadas.

—¡Ah salao! Ja vaig de llarch... Semblo un home de veras... ¡Quan la Carlota 'm veji!...
(Continuará.)

LOPEZ-EDITOR. Llibrería Espanyola. Rambla del Mitj, num. 20, BARCELONA.

Obras de APELES MESTRES

- Cansons ilustradas.. Ptas. 3
- L' ànima enamorada. » 1
- Idilis. . . . . » 6
- Baladas. . . . . » 6
- Cants íntims. . . . . » 3
- Margaridó (Poema).. » 2
- Dansa Macabra. . . . » 1
- Las mujeres de ma-
ñana. . . . . » 0'50
- ¿Qué será? . . . . . » 0'50

Obras de LUIS ALFONSO

- El guante. . . . . Ptas. 2
- Dos cartas. . . . . » 2
- Cuentos raros. . . . . » 3

EL HIPÓDROMO

NOTICIAS SOBRE
CARRERAS DE CABALLOS

Un tomo en 16º, Ptas. 0 50.

L. GÍA y P. P. GIL

FUSIONISTAS EN CUADRILLA

CON UN PRÓLOGO POR
CARLOS FRONTAURA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

CATULLE MENDES

LA VIDA ALEGRE

Version castellana de
JOAQUIN E. ROMERO

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

SALVADOR RUEDA

GRANADA Y SEVILLA

(COSTUMBRES ANDALUZAS)

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

PEDRO SALES

Clara de Cressenville

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

PASCUAL MILLAN

LOS TOROS EN MADRID

Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Quan d' *invers hu-tres* vestida
 sempre elegant y pitera
 se presenta salamera
 á un *cinch-quatre*, desseguida
 dirigeixen envers ella
 sos ulls tots los invitats,
 que 's quedan com encantats
 contemplant sa cara bella,
 d' un somris jamay avara;
 son pit d' excelsa blonor;
 lo seu cos que *hu* un primor
 y son peu que no 's repara.

Vells y joves á barreja
 tots sollicitan ballarhi,
 y aquell que no gosa anarhi
 s' está consumint d' enveja.
 Com *hu* tant y tant modesta
 á ningú may dona un nó,
 y lo sexo fort per 'xó
 sols per ella fá la festa.

Mes la classe femenina
 que ab bons ulls no ho pot mirar,
 no 's *dos-cinch* de criticar
 aquella nena divina
 que pot dur lo front molt alt,
 per més que digui algún mort,
 perque enrahona molt fort,
 qu' *hu* grossera y molt *total*.

MARANGI.

II.
 TARGETA INVITATORIA.

Estimada *Prima-segona-terça*: tinch cotxe y palco á
 la mèva disposició y á la tèva; t' invito pera si aques-
 ta nit vols venir á veure l' ópera *Primera-quarta-*
quinta. Hem quedat ab lo cotxero que á las vuit pas-
 sará á buscarme: si vols esser en tal hora á casa, po-
 drás acompanyarme y aixís lograré estarhi més á
 gust. No duptis que t' ho agrahirá t' amiga

Total.

ANTONET DEL CORRAL.

ANAGRAMA.

Vaig agafar lo *total*
 un diumenje al dematí,
 per anárme'n cap al bosch,
 y la Rita m va seguir.

Quan varem arribá allá,
 cansats ja de tant camí,
 sobre una pila de *tot*
 los dos nos varem dormir.

J. TROMPETA.

MUDANSA.

Una *tot total*
 que *Total* se diu
 y de *Tot* es filla,
 lo passat estfu
 va agafá una *tot*
 en tan gran manera
 que la *total* feu
 de resultas d' ella
 tres nits y tres días
 sota de una tenda
 dita de campanya
 que de *tot* es feta.

JAPET DE L' ORGA.

TERS DE SÍLABAS.

... ..
 .. ..
 .. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: carrer de Barcelo-
 na.—Segona: nom diminutíu de dona en castellá.—
 Tercera: població catalana.

PIRRACAS LLUM Y C.^a

GEROGLÍFICH.

SI

TTT

F R

II

AAAAAA I EEEEEEE

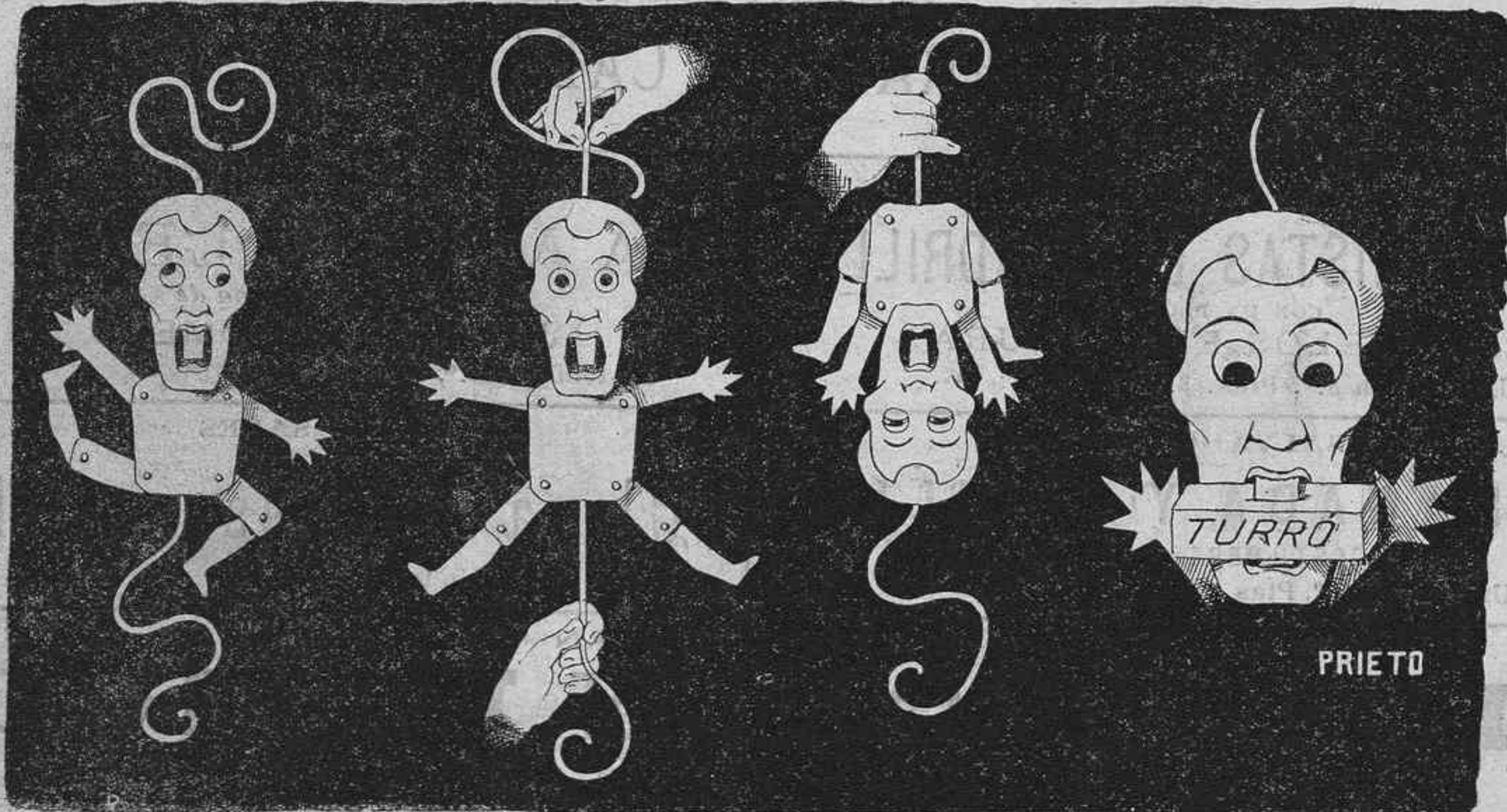
J. ALAMALIV.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

CONSEQÜENCIA POLÍTICA.

(A CADA BUGADA... 'S PERT UNA SÍLABA.)

PRIETO

Al anar á las Cortes:
 ¡INDEPENDENT!

Al cap d' un mes:
 DEPENDENT.

Al cap de dos:
 PENDENT.

Al mitj any:
 ¡DENT!